

קבוצת קרמבלה

עלון בר מצווה
יולי 2010
גבעת גייס איילנד

שלום חברים וקוראים יקרים!

במהלך השנה האחרונה אנו - ילדי קבוצת "קרמבולה" וההורים - הקדשנו חלק משמעותי מזמננו למשימות בר מצווה, אשר שיאם תהיה ההצגה השבוע.

לסיכומה של שנה מיוחדת זו אנו אומרים בוודאות, שדבר כבר אינו מובן וברור מאליהו בקיבוץ המשתנה.

החלטנו שהפעם, בניסוד לשנים אחרות, ההצגה לא תצטוק רק בסיפורי תוכן מצולמט הילדות של ילדי קבוצת "קרמבולה" שנת 2010, וכך יצאה הקבוצה ביחד עם ההורים לחפש את שורשי של הקבוץ, ילדיו ואנשיו - כפי שזכרו ההורים מתקופת ילדותם - נושא שיש לו מכנה משותף רחב יותר, וצניין רב יותר בקהילה.

חוויות וליברונות ממסע זה נצלה בהצגה והצלחון זה.

במטרה לשחזר מושגים מהעבר הרחוק, ננסה במהלך ערב אחד להשיב חיים לצולמט הולק ונצמט של מושגים - "המדידות", "חליבת בוקר בדיר עליט", "השמרטיץ", "שומרת הליבה", "הממתק של יוט שיטוי", "השכמה לצובדי הרפת וההודיה", "אניבת פירות קיץ מצצי החברים", "קבלת שבת קבוצתית" ועוד...

...ומי יודע? אולי כשיגדלו ילדינו גם הם עצמם ינסו להעביר לילדיהם ולשלה בשורשיהם מושגים כמו "שנת בר מצווה", "שכנת הנצורית", "מרכלון", "כייסבוק" ועוד...??

אנו מאחלים לכל בית לבצט חיים איחוד חליבת בר מצווה משמחת ומהנה עם חוויה משותפת ומשמעותית.

להתראות על הדשא שמחייט וטובי-לב

קבוצת "קרמבולה" וההורים

במסגרת ההצגה שלנו יעלו כמה מושגים הקשורים לעברו של הקיבוץ.
ערכנו סקר ושאלנו אנשים שונים מה עולה להם בראש כשהם שומעים את
המושגים הבאים:

- * קוביית שוקולד
- * מדירות
- * צבודה בקיבוץ בתוך ילדים
- * מחסן באדים - ערה הלארסטט ואדית רט
- * לילה בבית ילדים

אסנת

"קוביית שוקולד" - הכי טעים בעולם.
"מדידות" - זה אומר לי מחסן בגדים שיש בו בגדי קיץ וחורף.
"עבודה בקיבוץ כילדה" - הייתי עובדת 5 ימים בשבוע במשק חי.

אמא - מה זה?

ילדה - נראה לי שזו תמונה מבית הילדים.

ילד - בית ילדים?

ילדה - זה המקום שבו ההורים שלנו גדלו בקיבוץ. שם הם אכלו, ישו, למדו.

ילד - קיבלו קוביות שוקולד?

אבא - כן, אבל רק ביום שישי!

לאה רטר

"קוביית שוקולד" מזכירה לי חצי טבלת שוקולד ליד המיטה ביום שישי.
בתחילת כל עונה היינו הולכים למחסן בגדים ומודדים בגדים שלבשו שנה לפנינו, בגדים של ילדים
אחרים או אחים ומקבלים בגדים עונתיים בהתאם למידות שלנו. היינו כל הזמן עם אותם בגדים
חוץ מראש השנה.

מטפלת - שבת שלום לכתת "אפרסק" - מספר הודעות לשבוע הבא...אחרי הגיוס אתם

מוזמנים למחסן הבגדים למדידות קיץ. אילנה ומיכל - אתן מתבקשות להגיע רבע שעה לפני
הזמן.

ענת - למה רק הן?

מטפלת - כי הן מפותחות.

שמעון הישראלי

"קוביית שוקולד" - מזכירה לי את הילדות כי זה מה שמאוד אהבנו לאכול.
"עבודה בקיבוץ" - היינו תמיד עובדים במשק ילדים.
"לילה בבית ילדים" - מזכיר לי את המקום שבו גדלתי.

שומרת לילה - (מזכרת אל מכשיר השמרטף): "כתת אפרסק - יש אצלכם יותר מידי רעש,
בקשה להיכנס למיטות ולסובב את הראש אל הקיר...אם לא תעלו למיטות אני אאלץ לעזוב
את הכל ולבוא לעשות אצלכם סידר!"

עקיבא הורוויץ

"קוביית שוקולד" - מזכירה לי בעיקר מתוק.
"מדידות" - מזכירות לי מחסן בגדים ואת אדית ושרה.
"לילה בבית ילדים" - מזכיר לי כיף.

ילד א' - אוקיי חברה, שימו לב - זה הולך ככה: התצפיתנים יוצאים ראשוניים. הם תופסים
את העמדות הרגילות וזוהרים לא להעיר את מוקה, לא להיתקל בסיוור של שומר הלילה
ולהתנהג בטבעיות כשעוברים ליד הבית של שושה שינדלר...גתחיל מהשסק של שינדלר ונעבור
לפיטנגו של צ'רבנקה.

ארי פולק

"קוביית שוקולד" - אני אוהב את זה מריר.
"מדידות" - זה מזכיר לי שכשהיינו ילדים עשו לנו את זה פעמיים בשנה וקיבלנו את הבגדים של
הגדולים.
"הלילה בבית הילדים" - זה היה בסדר, בעיקר היה נחמד כשהיינו ישנים על הדשא לפעמים.

דן הורוויץ

"קוביית שוקולד" - מזכיר לי שנחמה שואלת אותי אם זה שוקולד מריר או לבן. בימי שישי קיבלנו
את זה בבית ילדים.
"מחסן בגדים" - היה המקום בו היינו מחליפים בגדים.
אדית הייתה החברה הכי טובה של אימי היא הייתה המטפלת הכי טובה.
בבר מצווה היינו מקבלים שעון וזוג אחד של אופניים לכל הקבוצה. תארו לכם שהיית רוכב
ומפנצ'ר את האופניים וזה שאחרייך לא יכול לרכב?

ילדה – אבא, היית קם בשש בבוקר לחלוב את העיזים?

אבא – כן, עבדתי במשק ילדים, אפילו ריכזתי את הדיר!

ילדה – וכמה שילמו לך לשעה?

אבא – איזה שילמו! העבודה היתה חלק מובן מאליו מהחיים שלנו. לכל אחד היה מקום

עבודה – בתי ילדים, רפת, לול, גדי"ש. לא ספרנו שעות וגם לא שקלים.

לקראת עבודה במשק חי

חלומות שמורים / אהוד מנור

אי-שם עמוק בתוך תוכנו

טמונים קולות וזיכרונות,

מראות רבים שכבר שכחנו,

ספרי פלאים ומנגינות.

כל זיכרונות ימים ימימה,

החלומות הראשונים,

וכל מילה של אבא, אמא,

שנאמרה לפני שנים.

עולם מופלא של ילדותנו,

רדום בפנים, בצל צלילים,

איתנו הוא עד יום מותנו,

חבוי בתוך תילי מלים.

ולפעמים שריד של ריח,

או צליל מוכר, או קצה מלה,

משיב אליך גן פורח

מחזיר אל קו ההתחלה.

ושוב אתה חולם כילד,

ושוב אתה תמים כמו אז,

אתה נזכר בכל התכלת,

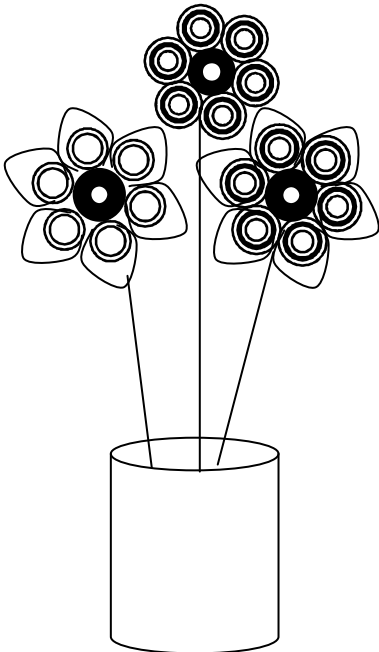
הכל נשמר, דבר לא גז.

אי-שם עמוק בתוך תוכנו

טמונים קולות וזיכרונות,

מראות רבים שכבר שכחנו,

ספרי פלאים ומנגינות.

ברכת ההורים בטקס פתיחת אירועי שנת הבר מצווה

כאן בחסות הדקל שפל צמרת, אשר בוודאי ידע מים רבים שזרמו בירדן, באווירה העוטפת של הכנרת, בחרנו לפתוח רשמית את אירועי שנת בר- המצווה שלכם - ילדינו היקרים, ילדי קבוצת "קרמבולה" - מחזור המצווה 2010.

יתכן, שיום טיול שורשים קבוצתי זה נראה עכשיו כאחד הימים המתרחשים ברצף שיגרת ימיה ואירועיה של שנת הלימודים שלכם כתלמידי כיתה ז', חניכי שנתון המצווה. מנגד, אנו ההורים - ממרום ניסיון שנותינו, יודעים שישנם רגעים הנבדלים משאר ימי התקופה ויחודם הוא בכוחם להשאיר את חותמם בזיכרון הימים האישי, המשפחתי, הקבוצתי. ולכן, טבעם מועיד אותם להישמר במקום של כבוד באוסף הזיכרונות ולהתחבר בכך לרצף האירועים הנשזרים, בשרשרת הזמנים. אירועי עבר שכאלה, הזכורים כאירועי שיא ברצף הימים, משתקפים בחלקם מהזיכרונות הבאים:

- חגיגות הגעתכם לחיינו.
- הברכה להצטרפותכם לשושלת ב"בתוכנו".
- שעת האהבה בפעוטון.
- חנוכה בגן רימון.
- ההמחזה בפורים כבוגרי הגן והשנתון.
- מצעד החולצות הלבנות בדרך לטקס הקבלה לכיתה א' במשג"ב.
- מסיבת הסיום של כיתה ו'.

והיום, כאן ועכשיו, נאסף לאוסף הזיכרונות שלנו, זיכרון משמעותי נוסף, זיכרון טקס פתיחת שנת הבר מצווה, המסכם בהתרחשותו את טיול השורשים המשותף, בו חשפנו בפניכם את שורשיה של התנועה הקיבוצית עם מלאת לה 100 שנים, אשר גם היא - ממש כמו הכנרת, משנה את סגנונה וקצב זרימתה לאורך השנים. בהקשר זה, היטיב לבטא את חשיבות העיסוק בעבר וקורותיו, מנהיג תנועת העבודה יגאל אלון ז"ל, אשר היה חבר קבוץ גינוסר הנמצא כאן על שפת הכנרת. בדבריו: "עם שאינו יודע את עברו, הווה בו הוא חי דל ועתיזו לוט בערפל" מוסברת מהות למידת העבר. זוהי גם הסיבה שבזכותה מצאנו לנכון להקדיש טיול זה לידיעה והבנת העבר הקיבוצי ושורשיו. וזאת, בודאי, גם הסיבה ללימוד השורשים שלכם במסגרת הבית ספרית.

נאחל לכם שבהצטיידותכם למסע הימים שלכם, המוביל אתכם היום אל עבר שנות ההתבגרות, יימצאו בתרמיל מסעכם האישי הדברים הבאים:

- מידת סבלנות.
- הכוח ללמוד.
- יכולת וידע כיצד למצוא קשר אל האחר.
- מנת רגישות ונכונות לכבד את האחר.
- מידת גמישות וזרימה.
- קומץ זהירות.
- שפע של תקווה.
- והעיקר - המון הצלחה.

באהבה, איילת ארז - בשם ההורים.

לילדי קבוצת קרמבולה היקרים!

רק לפני חצי שנה הגעתי אליכם וכל פעם מחדש גיליתי דברים חדשים עליכם, על הכשרונות שבכם, על הכוכבים והילדים המקסימים שאתם. אני מודה, שלא תמיד זה קל ולא פעם קשה לנו להסכים על הרבה דברים, אבל בסוף מצאנו תמיד את הדרך ללכת בה יחד. אני מאחלת לכם חיים בוגרים ומהנים, מלאים בהתנסויות ובהכריות חדשות. שגם את הדברים הישנים והמוכרים תדעו לגלות מחדש דרך עיניים אחרות, בוגרות יותר. שתהנו מהדרך ומהתהליכים ואף פעם לא תשכחו, כל אחד בנפרד וכולכם ביחד, את משמעותם. יש תהליכים שאין להם סוף. גם אני עוד לא סיימתי את רוב הדרך. כל אחד מכם יפה ומוכשר ומיוחד כמו שהוא, וכולכם יכולים להיות גאים ושלמים עם מה שאתם. אני מאחלת לכם שתדעו להתחזק ולחזק אחד את השני כקבוצה של אלופים. שתגיעו הכי גבוה שאפשר.

באהבה גדולה,

שקד

מדריכת ז'-ט'

קבוצת קרמבולה,

קחו את הכוח
לבחור במה שברצונכם לעשות
ועשו זאת היטב.

קחו את הכוח
לאהוב בחיים את מה שברצונכם לאהוב
ואהבו זאת בכנות.

קחו את הכוח,
להיות חלק ממשהו גדול
ועשו זאת עם כל הנשמה

קחו את הכוח
לשלוט בחיכם.
איש לא יעשה זאת עבורכם.

בסיום שנה רצופת פעילויות ומשימות
הגעתם סוף סוף, ככיתה, למצוות.
עם יוזמה להחזיר את המסורת הקיבוצית
לחגוג עם כל הקיבוץ בר מצווה כיתתית,
אתם נכנסים עתה לקבוצת הבוגרים,
יותר ציפיות, יותר אחריות
ו... גם יותר אפשרויות לעשות חיים.
עלו והצליחו
בשעה טובה לכם ולהורים

מזל טוב!

תמר נבון, בשם מערכת החינוך

מי אנחנו???

נוסדנו בשנת 1996/7 בגבעת גייס איגוד. אנחנו בני 12-13

ואנחנו בכיתה ז'.

אנחנו אומרים בגטיבת הביניים "שגר- מעין".

אנחנו קבוצה מגובשת מאד.

קוראים לנו קבוצת "קרמבולה" כי כשהיינו בגן האכלנו תמיד

לביט של נתאי זאכאו קרמבולות מהעץ.

וגם בגאג'... אנחנו כוכבים!!!

האמת, הגרנות עם "ארטישוק" היתה צמודה וקשה, אבל

קרמבולה - אין זאת אגדה!!!

ויש לנו גם אתר

<http://sites.google.com/site/karambulaghi/home>

קוראים זי: אלמוט איילנר

של מי אני? הבת של אמנון והדס איילנר ואחות לאלון ואסל.
המסכה שלי: אני הנכדה של אורי וליה ושל אליסע ויעל כורת.
אחות של אלון, סייט י"ה לפני כמה שבועות (ולמרות שהוא לא הזכיר
אותי בעלון שלו אני כן אזכיר אבא שיהיה ברור שלא שכחתי!!) אסל,
אח שלי, הוא חייב ולפני שבועיים סייט קורס קצ'ניט.
אמא שלי פסיכולוגית ואבא נתן לי את הזובה שלי (1.67).
התחביבים שלי: אישון, לרכה על סוסיט, לאכול, לשחק במחשב, לראות
טלוויזיה, לשחות ולבלות עם החברים.
חוויה מהילדות בקיבוץ שנכורה לי: כשהייתי בחוג ג'ודו הלכתי אחורה
ונפלתי על היד וסברתי אותה וכואב מיילאו לי את הזבס הצ'יורית.
החג האהוב עלי הוא: יום העצמאות, תחזירו את הליקוקיט!!!
מקום אהוב עלי בקיבוץ: הטרמפולינה של מיה הרול.
מה עושה אותי קיבוצניקית? אני אוהבת חיות, אוכל של חדר אוכל
ואני הולכת לתנועת נוער.

הדס אייזנר

חווית הילדות החזקה שלי אחרי שנת הבר מצווה התחילה באותו יום שבת של יום כיפור 1973 כשנשמעה הצפירה ב-2 בצהריים ואת אבא שלי אומר ש"תפסו את צה"ל עם המכנסיים למטה". אחר כך אני זוכר את המסוקים שעברו לנו מעל הראש במשך כל הימים שאחרי כן. אני זוכר את השוּחה המגוחכת שחפרנו באדמה היבשה צמוד לקיר של הצריף שבו למדנו, שלא הייתה מספיקה אפילו לרבע כיתה, שלא לדבר על מה היה קורה אם הצריף היה מתפרק לנו על הראש.

אני זוכר את תורנויות הריצות כל אחה"צ לבתי החברים להביא למשפחות מכתבים מהחיילים מהחזית. זה "הכריח" אותנו להכיר את חברי הקיבוץ המבוגרים שבדרך כלל ילד בגיל 13 לא כל כך מכיר.

ה"חוייה" החזקה ביותר שאני זוכר מאותה מלחמה הייתה התורנויות ליד הצפירה בחדר הקיטור. הצפירה במלחמה הופעלה ע"י לחץ קיטור

בחדר הדודים של המכבסה ולשמע סיסמת "נחש צפע", שפירושה שאזור עמק חפר בסכנת התקפה אווירית (מה שלא קרה לשמחתנו). ע"י פתיחה וסגירה של ברז הקיטור, היינו צריכים "לייצר" צפירה עולה ויורדת, שאמורה הייתה להישמע ברחבי הקיבוץ ולהוריד את החברים למקלטים.

זו הייתה חתיכת אחריות שישבה על כתפיים של ילדים צעירים באותם ימים וכל פעם שהושמעה סיסמה ברדיו, נפל לנו הלב לתחתונים. אני לא "זכיתי" לשמוע "נחש צפע" לשמחתי וגם לא כל כך רוצה לדמיין איך הייתה יוצאת לי הצפירה בחרדה והפחד של הרגע.

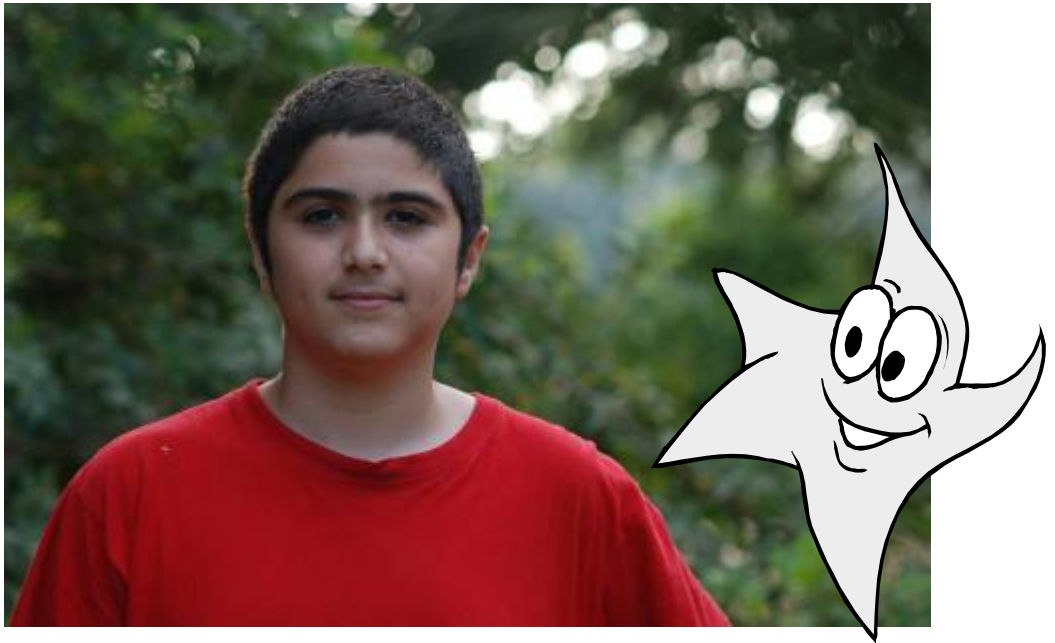
אמנון אייזנר

אמנון אייזנר

קוראים זי: דורי אחיטוב

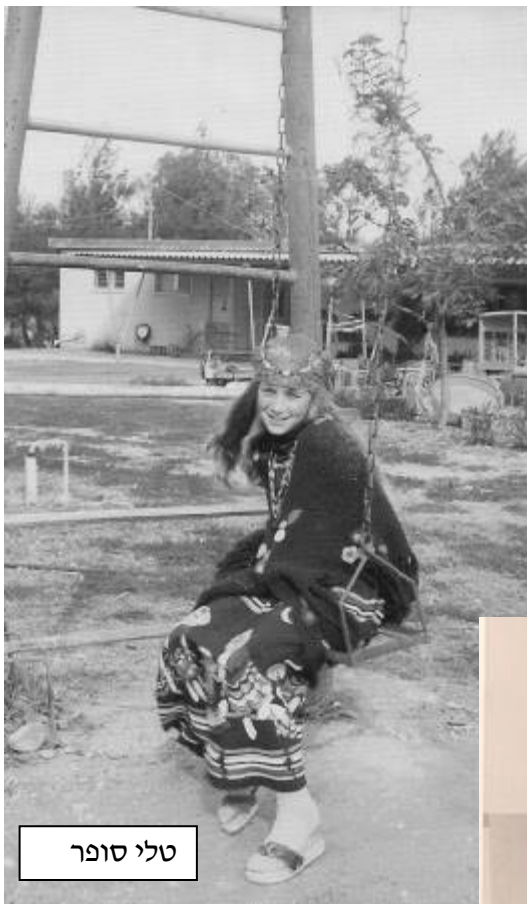
המסכה שלי: אני הבן של טלי וחלי אחיטוב, יש לי אח אחד, גיל, בן 10.
אמא שלי מדריכה בבית ילדים ואבא שלי אחראי בניין בקיבוץ.
התחביבים שלי: אני אוהב ג'ימון, ג'אקוז, ולראות טלוויזיה.
חווייה שהכי זכורה לי מהילדות בקיבוץ: אפיית חלות ביום שישי!!!
החם האהוב עלי בקיבוץ: יום הצמאות .
המקום האהוב עלי בקיבוץ: המרכזון כי פה פוגשים את כולם.
אני אוהב את קיבוץ לבצת חיים איחוד כי: זה מרכז הצופים וזמני כי
אני לא מכיר שום מקום אחר.
מה עושה אותי קיבוזניק? אני אוכל בחדר אוכל.

בשנת הבר מצווה שלי אחת המשימות היתה הכרת צורת חיים שונה. אני ומור גיל (הבת של ניצה

וגדי) נסענו להתארח במושב עין יהב בערבה
אצל משפחת בלאו – גדי ועופרה (אחות של
תמי הורוויץ). בסופו של דבר כמעט כל
הזיכרונות שלי נוגעים לדרך לעין יהב –
ביקור במשרד המפואר של גדי גיל בבנק
הפועלים בת"א, ארוחת צהרים במסעדה
שגדי לקח אותנו אליה....
בשנים האחרונות הייתי מטפלת של כמה
מהנכדות של גדי ועופרה, שעברו לחרב לאת,
וכל פעם אני מספרת להם על המסע שלי
לעין יהב.

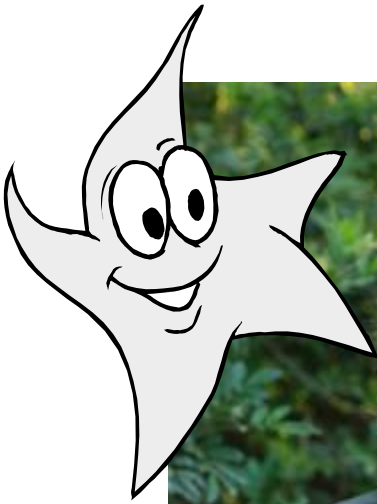
טלי סופר

טלי סופר

חזי אחיטוב

קוראים זי: דזין לביא

המסכה שלי: אני הנם של אמיתי ומריט, הנכד של ורדה לביא.
אבא שלי נולד בארצות חיים, כולט מכירים אותו כחשמלאי בקיבוץ
ואמא צובדת בפצוטרון ויש לה עם חנות אהילים (נצעה לה קצת
פרסומת) האחים שלי הם אדם וקאמי.
התחביבים שלי: אני אוהב לנאן ולשמוע מוסיקה עם לבד ומע עם אבא
שלי. הלהקה שאנחנו הכי מתחברים אליה זה pinkfloyd.
חוייה שזכורה לי מהילדות בקיבוץ: כשהיינו באן היינו מתלהבים
מאלכת לחדר האוכל ביום שישי והיום זה נראה לי לא כזה צניין, זה
פשוט מקום לאכול בו.
החם האהוב עלי בקיבוץ הוא: יום הצמאות בכלל שפעם היו בו
ליקוקים רציניים.
המקום האהוב עלי בקיבוץ הוא: הדשא שמעל חדר האוכל בכלל שפעם
היינו מחקים שם כדורגל כל שישי.
דמות מהקיבוץ בשיא: ויוו מהחדר אוכל, אני מחבה אותה כי היא לא
עושה צניין מכל ציפס.
מה עושה אותי קיבוזניק? אני הולך הרבה יותר ואני מניח אפס עם
אותם אנשים ופרצופים וזה רודף אותי!!!

אני זוכר שעשו לנו לילה לבן, רק שלא כמו היום – כשלילה לבן זה כיף – הכניסו אותנו לחדר האוכל החדש שרק סיימו את בנייתו. כל הלילה זחלנו על הרצפה עם סכינים, שפכטלים וסמרטוטים וניקינו את הרצפה משאריות של צבע, כדי שבבוקר אפשר יהיה לחנוך את חדר האוכל החדש.
אני זוכר אותי וילדים אחרים מנקרים, שכובים על הרצפה בין שלוליות של אקונומיקה...

אמיתי לביא

מרים ואמיתי לביא

קוראים זי: טס שיאר-סקוט

המסכה שלי: אפי וליזי הט ההורים שלי, אני אחות לזאן והנכדה של
צלינה שיאר ופליסטי סקוט.
התחביבים שלי: אני אוהבת לבלות עם חברים, להיות במרכזון, לשחות,
לרכב על סוסים, מחשבות לזוויזיה.
החם האהוב עלי בקיבוץ: פורים. כי אני אוהבת את החיפוש של
התחפוש ואת המנהרה השחורה שהנצורים בנו ככניסה למסיבה שלהם.
תמיד נכנסנו למנהרה וניסינו להתאנה למסיבה שלהם.
המקום האהוב עלי בקיבוץ: המרכזון, והדשא והמאה מול בית וינה.
מה שאני אוהבת בקיבוץ לבצת חייט איחוד: הוא האפשרות להסתובב
בזיזה ללא עש.

אני שומר לילה. תוהה אם לכתוב על הלינה המשותפת בה השומרת היותר "שווה" הייתה זו שהכינה לשומר ציפס. בינתיים, המכונניות עוברות בשער.. והמחשבות עוברות ל"בודקה" – תחנת האוטובוס הישנה. כשהיינו בגן, היינו הולכים לתחנה לראות "אוטואים". לנהג, שלקח אותנו טרמפ "מקיוסק נעים" (שהיה עבורנו הקניון של היום) שבצומת כפר הרואה, היינו אומרים: "לי תעצור בבודקה". לפני שאמרנו, היינו צריכים לאמוד את המרחק של המכוננית

ליז סקוט-שילר

מ"הבודקה" ואת מהירות הנסיעה, על מנת שיעצור בדיוק במקום ולא 30 מ' משם, בגשם. ממש, ממש לפני, גם הייתי מכחכח בגרוני, כדי שייצא לי קול, כי המתח וההתכוונות הזו - לירות את "תעצור לי בבודקה", היו דומים לבלבול שהיה תוקף אותי כאשר הייתי מתזמן את "אני אוהב אותך".

היום, כאשר אנחנו עוברים ביעף בצומת, ליז סופרת: אחת, שתיים, שלוש והבנות צועקות... "גבעת חיים!". אני מחיך, אבל גם קצת מצטנף במושב.

זה התחיל לאחר כמה פעמים בהן עצרתי לאנשים שעמדו בצומת כפר הרואה. פתחתי את החלון, הושטתי אליהם צוואר ואמרתי: "גבעת חיים?!". וכנראה, שלכל הנוכחים זה היה פתטי לחלוטין.

אחוות תימהון נוצרה בין אלה שאיתי במכוננית לזרים בצומת. הצומת הזו אינה קשורה רק לזיכרון. חיים שלמים נרקמו בה. כילד היה זה הקשר לעולם החיצון.

חווית הפספוס כאשר נרדמתי באוטובוס, החזרה מהצבא בלילות, הנהגים שעצרו ואלה שלא, האפשרות לקחת הביתה את ברוך והידיעה, שמחר ג'ורג' שוב יצעק עליו.

כל אלה, בפרקי זמנם, התוו לי דרך - כדרכו של הסלומון. על כן בכל פעם שאני עובר בצומת הביתה, עובר בי זיכרון מזכך, בו אני מדמה עצמי גוהר אל החלון ושואל: "גבעת חיים?"

אלי שילר

אלי שילר

קוראים לי: מיה הרוא

המסכה שלי: אני הבת של מיכל וניק הרוא, יש לי 2 אחיות ואח. אחותי הגדולה, סיון בת 15 ואנחנו מבלות המון זמן יחד וישנות ביחד לפצמים. האחות שלי, תמ, בת 10 והיא כל היום רוכבת על סוסים ומבלה המון בארולה. האח שלי, דניאל בן 5 וחצי אוהב מאוד את כל גיבורי העל והוא נודניק ממש. אצלנו בבית אמ אין שקט סימן שאין אף אחד כי אנחנו תמיד אוכלים. התחביבים שלי: לרכב על סוסים, לישון, לעצבן את האחים שלי ולכסוס את החברות שלי. חויית ילדות שזכורה לי: כשהייתי קטנה אמא שלי הייתה לוקחת אותי כל יום לרכב על סוסים ובזכותה אני אוהבת לרכב עד היום ואני לא אשכח לה את זה! חג אהוב עלי בקיבוץ: חנוכה בגלל החנוכה וקרסמס. המקום האהוב עלי בקיבוץ הוא: הארולה וסם הבריכה כי בארולה אני מטפלת בסוסים ודואגת להם, מברישה ושוטפת אותם כל יום. מה עושה אותי קיבוזניקית? שאני הולכת יחפה ואני תמיד צריכה לרוץ למקום עם צל כחם לי ברגליים.

אני זוכרת את כל שנת הבר מצווה שלי כשנה מאד מרגשת,
אבל במיוחד אני זוכרת שמאד חיכינו לטקס בבית וינה –
לקבלת ספר התורה ושעון היד הראשון שלנו.
כמו כן, אני נזכרת בחוויית החזרות להצגה, שעבדנו עליה
המון שעות ולפעמים גם עד השעות

המאוחרות של הלילה.

זאת הייתה חוויה מאד מיוחדת

ומגבשת באותם הימים.

מיכל הרול

מיכל הרול

ניק הרול

קוראים לך: ניתאי דניאל

המשפחה שלי: אני הבן של של צרה ואלי, האחים שלי הם צנבר, כרמל ומתן. אני דור שלישי בקיבוץ נכד של חוה ופינדה.

עם המשפחה שלי אני אוהב לצאת לטיולים בשבתות.

התחביבים שלי: אני אוהב לעשות ספורט, להפגש עם חברים, לאכול בחדר אוכל ולישון.

חוויה מהינדות בקיבוץ שנכורה לי: בימי שישי בבוקר באן היינו מכינים

חלות ואופים אותן ואחר כך היינו לוקחים את זה הביתה וכל

המשפחה אהבה לקחת ביס. עד היום מלווה אותי הריח של החלות האפויות.

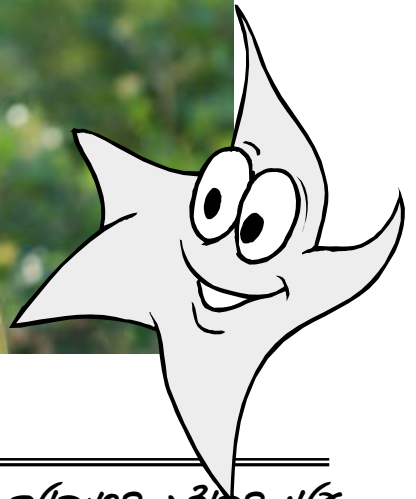
החם האהוב עלי בקיבוץ הוא: חנוכה באלף הסופטניות, החנוכוש ויום ההולדת שלי.

המקום שאני הכי אוהב בקיבוץ: הדשא של החדר אוכל והמרכזון כי אני אוהב לבלות שם עם החברים שלי.

דמות שאני אוהב בקיבוץ: יוני הרניץ כי תמיד כשאני צובר לידו הוא

אומר לי שלום והוא פשוט איש נחמד וטוב.

מה עושה אותי קיבוצניק? שאני אוהב לאכול בחדר האוכל, אני אוהב את החיים ואני תמיד יחף.

בית הילדים שלי בכיתות ב' ו' היה בבית שבו נמצאת היום הספרייה. כיתת הלימוד הייתה חלק מהבית, ובצמוד אליו גידלנו בחצר תרנגולות, אפרוחים וגם גדיים. הלימודים בכיתה לוו תמידית בקרקורי התרנגולות ובפעייית הגדיים. המורה שלנו לאנגלית בכיתות ד'-ה' הייתה לא אחרת מגיסתי באני שפע – אשתו של ראובן אחי. וכך, יום אחד החלטנו לבצע תעלול שכזה – כמה דקות לפני תחילת השיעור נבחרתי להיכנס לארון נמוך בצד הלוח בכתה ו... לחכות לתחילת השיעור. עם כניסתה של באני והתארגנותה לשיעור עם הציוד הנדרש על שולחנה, נשמע בחלל הכיתה קול פעיית גדי - מההההה, מההההה... בתחילה באני לא שמה לב שהקולות קרובים אליה מתמיד....

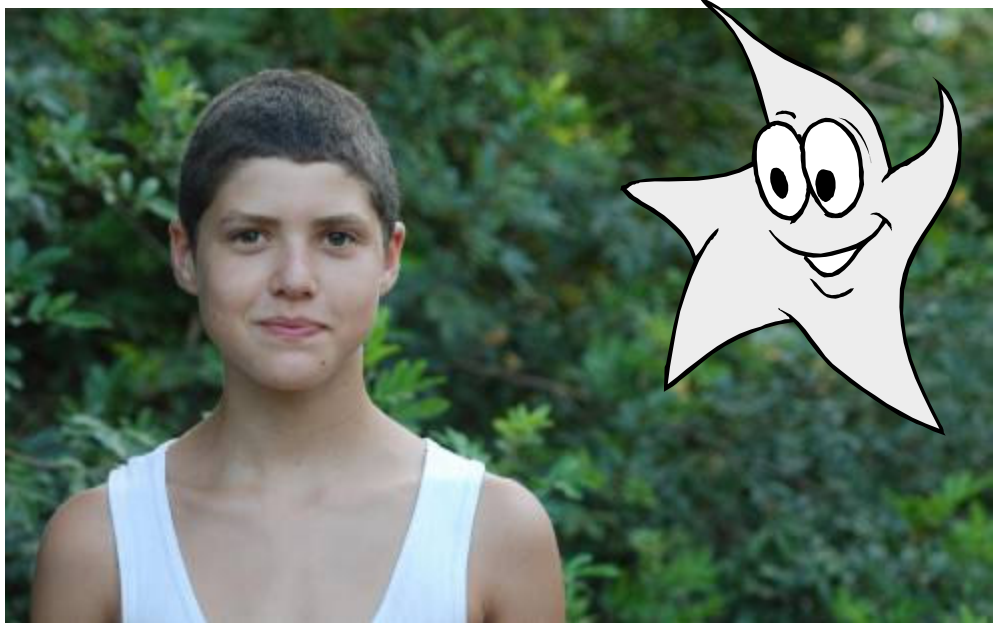
אלי דניאל

אך מהר מאוד עלו בכתה צחוקים עד צחוקים רמים יותר והיא נאלצה לעצור את השיעור ולוודא מה קורה כאן??? לא חלפו שניות ארוכות ודלת הארון נפתחה ומורתנו לאנגלית מצאה בו, להפתעתה, את "הגדייה הפו... חזת" שהייתה מוכרת לה הן מהכיתה והן מהבית.... אינני זוכרת אך לא נראה לי שהתעלול העיב על יחסינו המשפחתיים...

ערה דניאל

ערה דניאל

קוראים זי: עדין נבון

המשפחה שלי: אני הבן של קרינה ויובל, אח של סוז בת 11, ניקו בן 9, ותומי בן שנתיים. אני מאוד אוהב לצחוק עם המשפחה שלי, לריב ולאכול.

אני דור רביצי בקיבוץ ואני מאוד אוהב את הקיבוץ. התחביבים שלי הם: לאכול, לישון, לצעות ספורט ולהיות עם חברים חוויות מהילדות שהכי זכורים לי: החגים בקיבוץ שהם שרתי עם כל המשפחה.

החם האהוב עלי בקיבוץ הוא: ל"ט בצומר.

המקום בקיבוץ שאני הכי אוהב הוא: המרכזון כי שם אני פוגש את כולם.

דמות מהקיבוץ שמצחיקה אותי מאוד: זה אלכס ("ה-ה-ק-שה!") מהחדר אוכל.

הזיכרון המשמעותי הראשון שלי הוא מלחמת יום הכיפורים. הייתי כמעט בן 7. מעבר לטראומה הראשונית, לאזעקה, הריצה למקלטים והגיוס של אבא עוזי, אני זוכר איך במהלך המלחמה חגגנו את סוכות בחדר האוכל הישן. חדר האוכל היה מקושט, המזון היה משובח אך האווירה לא הייתה חגיגית בכלל.

עליתי על השולחן (כבר אז הייתי איש קטן) ושרתי את "שלומית בונה סוכה"... אני זוכר המון אנשים בוכים, בעיקר נשים דומעות ומתפללות שאהובן ישוב מהחזית.

יובל נבון

קוראים לך: שהם סמית

המסכה שלי: אני הבת של צנבל ויואל סמית, אחות של שירה וכמובן, אסור לשכוח את הכלה קיקו.
המסכה שלי היא מסכה מאוד מאובסת ואוהבת. אמא שלי היא מורה ואבא שלי חקלאי.
התחביבים שלי: אני אוהבת להיות עם חברים, להיות במחשבה וללכת לקניון עם חברות.
חוויה מהינדיות שנכורה לי: כשהייתי בן נפילתי על הראש ופתחתי אותו וכואב שאזו אותי אמ לקרא למישהו.
חג אהוב עלי במיוחד בקיבוץ: פורים. לא יודעת איזה סיבה לתת פשוט הכי כיף. גם חנוכה ופסח, בקיצור אני אוהבת חגים.
מקום אהוב בקיבוץ הוא: המרכזון כי כל החברים שלי שם ולה מקום שאני נמצאת בו הרבה. גם הבית מאוד אהוב עלי כי שם אני מרגישה הכי בטוחה.
מה שצושה אותי קיבוצניקית: שאני כמובן לרה פה ונס כי יש לי אבא חקלאי שלה מקצוע קיבוצי ביותר! ושאני רוכבת על אופניים למרכזון.
אני אוהבת את הפצת חיים: כי לדגלתי פה מאז שאני לוכרת את עצמי, ולה כיף לאור פה כי לה מקום קטן וחברותי שכולם מכירים את כולם.

כשהייתי בן 13 למדתי בפנימייה יהודית ביוהנסבורג שבדרום אפריקה. התגוררנו 8 נערים בחדר. חוקי המקום היו מאד נוקשים. למשל, היה אסור לנו לצאת ממתחם הפנימייה. מדי פעם, כשהתחשק לנו לעשות ארוחה לילית שכללה המבורגר וצי'פס מ"בורגראנץ'"

סמוך, היינו קושרים סדין לחלון, אחד הנערים היה יורד באמצעותו לרחוב, רץ ל"בורגראנץ'", קונה המבורגרים לכולם ועם חזרתו היינו עוזרים לו לטפס חזרה ונהנים מארוחה טעימה.

יום אחד המורים תפסו אותנו. למחרת קראו לנו לחדר המנהל, והוא, בדרכו החינוכית, היכה כל אחד ואחד מאיתנו במקל.

זה, כמובן, לא מנע מאיתנו להמשיך בארוחות הלילה, אך השתדלנו להיות הרבה יותר זהירים ומתוחכמים על מנת לא להיתפס שוב.

ענבל סמית

יואל סמית

יואל סמית

קוראים אי: שירי ארד

המסחה שלי: אני הבת של שלומי ואיילת. יש לי אח שקוראים לו לירון והוא גדול ממני ב-10 שנים! הוא זר בארה"ב. יש לי אח שקוראים לו דל והוא גדול ממני ב-5 שנים ולפני כמה שבועות הוא סיימ י"ב. אני הנכדה של צמרט ולאה ז"ל הישראלי ושל נצמי ודוד חרד. התחביבים שלי הם: לרכב על סוסים, לשיר, לאכול שקואד, לצחוק ולהיות עם חברות. חווית ילדות שזכורה לי בקיבוץ: שיחקתי בזן ואז נפלתי וסברתי את היד והייתי 3 ימים בבית חולים. החם שאני הכי אוהבת בקיבוץ: חנוכה באלף מפאן האש המקום האהוב עלי בקיבוץ: המרכזון כי אנחנו צוסיט שטטיות. מה עושה אותי לקיבוצניקית? שאני אוכלת בחדר אוכל והולכת יחפה.

שלומי ארד

מטבע הדברים, עיסוק בבר-המצווה הקיבוצי מודל 2010, המתבסס על סיפורי העבר של ילדי גבעת חיים איחוד, מעלה זיכרונות מאירועי בר המצווה שלנו - ילדי שנתון המצווה של אביב שנת 73.

עולים זיכרונות על קבוץ קטן המעניק שעונים וספרי תנ"ך לילדיו, כהזדמנות להראות את הדרך ולכוון את זמן היציאה המשותפת לעבודה ולמלאכה. צצים זיכרונות מהצגה שהופקה במסגרת שנת הלימודים, ביחד עם ילדי הכיתה מהקיבוצים בחן ומשמרות. משתרבים גם זיכרונות מהצגה צנועה שהועמדה לבסוף על במת בית וינה, ללא תקציבי הפקה ובימוי, מצב המאלץ את המחנכת להיות הבמאית ואת הילדים להפוך לכותבי הטקסטים.

כעת, כשאני נדרשת לספק זיכרון ילדות הקשור לאירוע בר המצווה הקבוצתי שלנו, עולה בי במיוחד זכרוננו של שיר, שאותו כתב והקריא במהלך מופע הבר מצווה שלנו תלמיד הכיתה אבשלום חנוך מקבוץ משמרות. "אבש"י" - כפי שקראנו לו בשם חיבה, היה דומיננטי מאוד בתוכנו והיווה דמות לחיקוי עבורנו כקבוצה. השיר שהקריא במופע התייחס לתחושותיו בקשר לים. במיוחד זכור לי חלק מהשיר שמילותיו הן:

"הים הכחול הנושא את גליו,
לוחש לי, לוחש לי, את כל סודותיו,
על ספינה שטבעה על מימיו הרבים
ובכלל לוחש לי סודות כה רבים".

שיר זה הוקרא על ידו ברגש במסיבת בר- המצווה שלנו, אשר התקיימה בתאריך 25 למאי שנת 73.

שבע וחצי שנים בדיוק לאחר מכן, ב-25 לנובמבר שנת 1980, יצא אבשי, שהיה לוחם בקומנדו הימי, למשימת אימונים בלב ים ובמהלך האימון הוא נמצא במעמקי הים ללא רוח חיים. וכך, בין סודותיו הרבים של הים, נאסף גם הסיפור אשר חתם את ימיו של אבשי. מותו גם חתם סופית את תחושות הילדות שלנו, אשר הפכו ללקט זיכרונות עבר.

איילת ארד

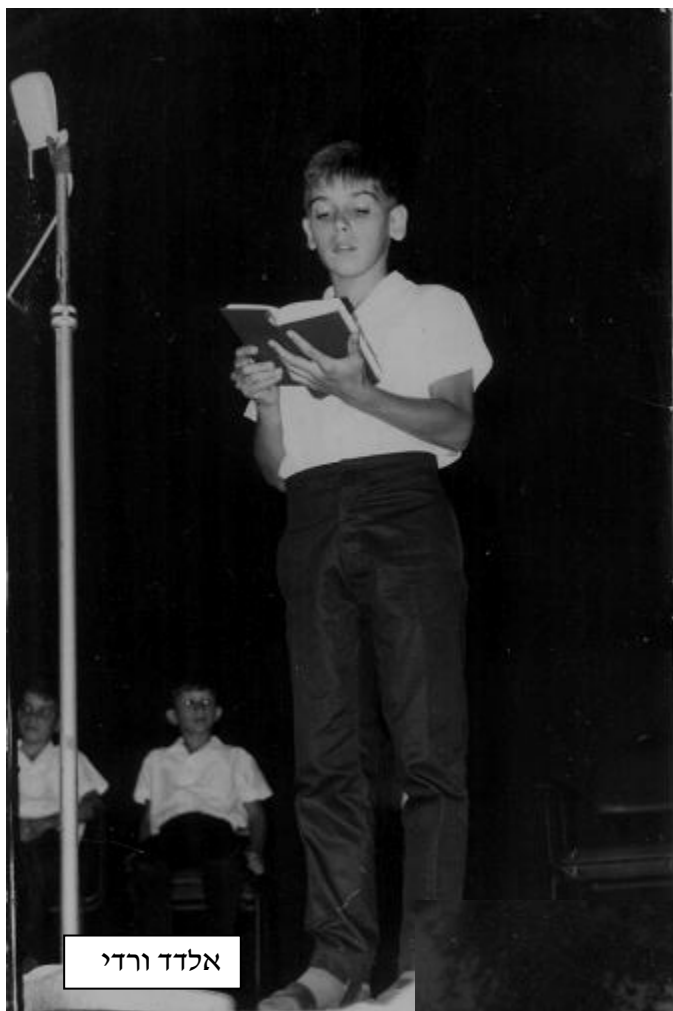
איילת ארד

קוראים לך: תאיר ורדי

המסחה שלי: אהרן אבי, יונה אימי, שרון, יוסף וארבל אחיי,
אלינור וראובן אבא וחיימקה ואסי ורדי הסביב שלי, ואני אהבת לטייל
עם מסחתי ולהנות איתם במפגשים מסחתיים.
מה אני אהבת לעשות: לרקוד ולשיר.
חוויה מהימדות בקיבוץ שזכורה לי: הקבלה שלנו בכתה ד' לתנועת
"בני המושבים".

החם האהוב עלי בקיבוץ: חם המסק, כי זה חם רק של הקיבוץ וכך
הקיבוץ חולד אותו יחד.
המקום האהוב עלי בקיבוץ: הפרדס, כי אני מרטישה עם חופשייה וכיף
לי ללכת לשם עם המסחה לשבת במאכל ולאכול מהפירות.
מה הקיבוץ בשבילי: בית, מסחה, חברים.
מה עושה אותי קיבוצניקית? שאני אוכלת בחדר אוכל.

אלדד ורדי

הצגת הבר מצווה שלי הייתה בבימוי של לאה הישראל ז"ל, סבתא של שירי ארד. נושא ההצגה היה אגדות ילדים. מה שזכור לי במיוחד הוא ההשתתפות של כל ההורים והאחים בהצגה. כל אחד קיבל תפקיד, תלבושת מתאימה לו וטקסט לומר או לשיר. חלק נכבד מההצגה היה מבוסס על ריקודים ותנועה. סבא חיימקה היה "תום סויר", אורי פולק ואולה שקדי היו הדובים מהסיפור "זהבה ושלושת הדובים", פטר לנג היה "פיטר פן". את החזרות עשינו 'בצריף ההתעמלות' של תמי בן אור ואחר כך על הבמה בבית וינה. כמובן שהיה גם טקס שבו קיבלנו ספר תנ"ך ושעון. בתמונה אפשר לראות שכבר אז התחלתי את קריירת הקרינות שלי...

אלדד ורדי

יונה ורדי

קוראים לך: תם ארון דלנד

המספחה שלי: אנה ומיכאל ההורים שלי, וא'ניה אחותי. אני אוהב לטייל עם משפחתי, אני אוהב שאבא מאמן אותי בכדור מים ואני אוהב שכל המספחה מתאספת יחד לארוחות יום שישי.

מה אני אוהב לעשות: אני אוהב לעסוק בכל סוגי הספורט אבל במיוחד בכדור מים, לבגלות עם המספחה מול הטלוויזיה או לבד מול המחשב וכמובן לבגלות עם חברים.

חוויה מהיגדות בקיבוץ שנכורה לך: שאחותי ובן זוגה לקחו אותי לעשות מדורה בפרדס ואחרי זה חזרנו הביתה ברגל בלינה. הם שכןצו אותי שאנחנו צריכים להתחבא וצנינו "פלצטות" כל הדרך. פעם החם האהוב עלי: היה חם העצמאות מכיוון שהוא חם שמח ובקיבוץ החסינות היו מאוד מושקעות ולאחרת היו עושים לונה-פארק, מה שהפך את חופשת העצמאות לשמחה ומלאה באטרקציות. המקום האהוב עלי בקיבוץ: אני הכי אוהב את הבריכה כי אני מאוד מתחבר למים ולספורט.

הקיבוץ השביעי הוא: קהילה, שאומנם כבר לא מלוכדת כמו שהייתה פעם, אבל אני רוצה להאמין שהקהילה תמשיך לדאוג לתושביה ולאיכות חיינו. קיבוץ השביעי זה ביטחון, מקום שבו הילדים יכולים להתרוצץ מוקר עד ליל בלי דאגות. קיבוץ זה מסך חקלאי, זה מקום, שלמרות המודרניזציה המסחררת, מאפשר חיבור לטבע, לאדמה וצ"י כק חיבור לעצמך. מה עושה אותי קיבוצניק? סנדלי שורש.

כשהייתי בגילו של תם הייתי, כמובן, ספורטאי משכמי ומעלה.
חייתי שגרת ספורטאי, שכללה שני אימונים ביום, עובדה שבאופן טבעי השאירה אותי רעב
תמידית...
יום אחד לאחר אימון מפרך חבריי התערבו איתי שלא אעז לקפוץ ראש ממקפצה שגובהה 10
מטר. תמורת הצלחה במשימה הייתי אמור לקבל בייגלה וכוס מיץ, אותם ייקנו חברי הקבוצה.

בנוסף לסיכון בנפילה למים מגובה זה הסתכנתי
גם בעונש, עקב האיסור המוחלט לעלות למקפצה
בלי ליווי מאמן מוסמך.

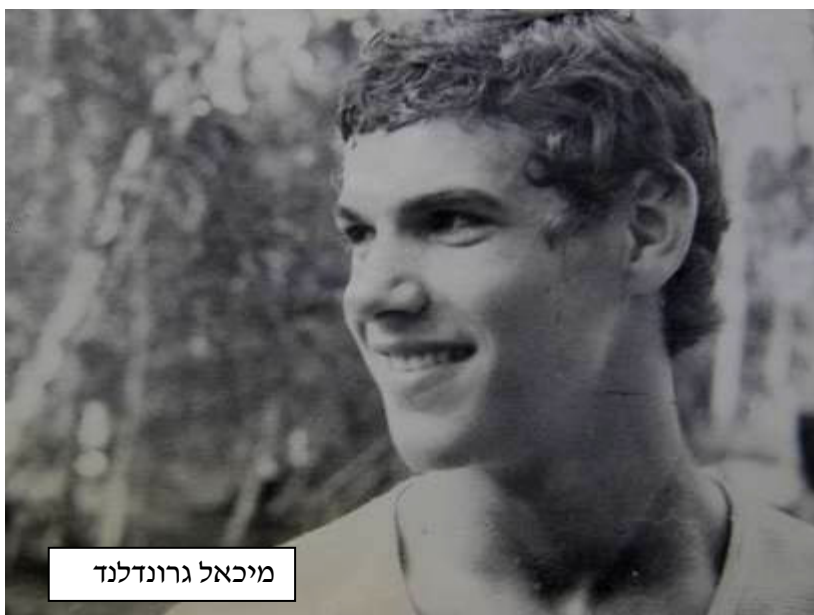
מיותר לציין, שזכיתי בפרס שהובטח לי וגם
התפרסמתי בין חבריי כגיבור מקומי.
משימה זו לא הייתה בעיני עניין של מה בכך,
והיא מהווה עבורי גאוה עד היום.

הפרס האמיתי שלי לא היה הבייגלה, אלא
התובנה שאין דבר העומד בפני הרצון!!!
יש לזכור שתובנה זו הייתה יכולה לעלות לי
ביותר מעונש מהמאמן (שאותו הוא קיבל
ובצדק)... אף פעם לא כדאי לסכן חיים.

מיכאל גרונדלנד

אנה גרונדלנד

מיכאל גרונדלנד

אי-שם עמוק בתוך תוכנו

טמונים קולות וזיכרונות,

מראות רבים שכבר שכחנו,

ספרי פלאים ומנגינות.

